

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **sanofi-aventis, s.r.o.**, se sídlem Evropská 846/176a, Praha 6, zast. JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem se sídlem Duškova 164/45, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, č. j. MZDR 5588/2012, sp. zn. FAR: L62/2012, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2015, č. j. 3 Ad 10/2012 – 92, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25. 6. 2012, č. j. MZDR 5588/2012, sp. zn. FAR: L62/2012, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti výrokům I., V. a VI. rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 20. 12. 2011, č. j. SUKL226393/2009, ve věci změny výše a podmínek úhrady ze zdravotního pojištění léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky náležejícími do referenční skupiny č. 73/1 – centrálně působící myorelaxancia, p.o.

[2] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svoji žádost odůvodnil zejména nesouhlasem se závěry městského soudu. Konstatoval, že soud svým právním názorem, který vyjádřil v rámci vypořádání druhého žalobního bodu, prakticky znemožnil aplikaci § 39c odst. 5 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), která by byla souladná s provázanými ustanoveními tohoto zákona, a tím znemožnil správním orgánům rozhodnout v souladu s tímto zákonem.

[3] Připomíná, že dle čl. 31 Listiny základních práv a svobod mají občané na základě veřejného zdravotního pojištění právo na bezplatnou zdravotní péči za podmínek, které stanoví zákon. Ustanovení § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění představuje zákonnou pojistku, která se uplatní v případech, kdy není ve skupině léčivých látek dle přílohy č. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění žádný plně hrazený léčivý přípravek – toto ustanovení tak zároveň představuje zákonnou pojistku k zajištění práva pacientů na bezplatnou zdravotní péči. Pokud by měly správní orgány v dalším průběhu správního řízení rozhodovat dle právního

názoru soudu vyjádřeného v napadeném rozsudku, potom může v nejhorším případě dojít k situaci, že rozhodnutím správních orgánů bude pacientům odepráno právo na bezplatnou zdravotní péči, které je jim garantováno čl. 31 Listiny základních práv a svobod.

[4] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila dne 4. 2. 2016. Uvádí, že stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku nedokládá žádnými konkrétními skutečnostmi, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Stěžovatel ve svém návrhu dokonce nijak nespécifikuje, jakou újmu by pro něj nepřiznání odkladného účinku mohlo znamenat. Tvrzení, že soud svým právním názorem znemožnil aplikaci § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění souladnou s provázanými ustanoveními tohoto zákona, je zcela nepravdivé. Závěry napadeného rozsudku jsou správné a argumentace stěžovatele není důvodná. Tvrzení, o něž stěžovatel opírá svůj návrh, nejsou pravdivá a nadto se týkají vlastního přezkumu napadeného rozsudku.

[5] Dále poukazuje na to, že stěžovatel podal ve věcech týkajících se výše a podmínek úhrady léčivých přípravků řadu kasačních stížností s návrhem na přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud opakovaně návrh na přiznání odkladného účinku zamítl (v této souvislosti odkazuje na 12 konkrétních usnesení, jejichž odůvodnění považuje za příléhavé na nyní posuzovaný návrh na přiznání odkladného účinku).

[6] Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno.

[9] Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu. Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[10] Výše uvedené neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému přiznán za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí

pokračování

městského soudu bude podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[11] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[12] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku pouze v obecné rovině uvedl, že aplikace právního názoru městského soudu v dalším průběhu správního řízení může v nejhorsím případě vést k situaci, že rozhodnutím správních orgánů bude pacientům odepřeno právo na bezplatnou zdravotní péči, které je jim garantováno čl. 31 Listiny základních práv a svobod.

[13] Takovéto vágní tvrzení nenaplnuje výše uvedený požadavek na vylíčení podstatných skutečností, které by svědčily o nepoměrně větší újmě. Stěžovatel pouze konstatuje, že může dojít k situaci, že bude pacientům odepřeno právo na bezplatnou zdravotní péči. Žádným způsobem však nevysvětluje, proč má za to, že aplikace právního názoru městského soudu k tomuto následku v projednávané věci povede (či může vést). Nepopisuje, v jakých konkrétních situacích by mělo k odepření práva na bezplatnou zdravotní péči dojít a zejména na základě čeho své tvrzení dovozuje. Stěžovatel zůstal ve své argumentaci v rovině ničím nepodloženého obecného tvrzení. Vylíčení podstatných skutečností o hrozící újmě je povinností stěžovatele. Soud není povinen ani oprávněn tyto za stěžovatele dovozovat.

[14] Lze tedy uzavřít, že stěžovatel neosvědčil, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen. Z uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznat odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu